

jófelé

(regényrészlet)

Sziránó egyszer csak kiszúrta rég nem látott, nagy szerelmét az utcán. Álmodott persze, mi más lehetett volna, már legfeljebb csak így volt módjuk találkozni. Nem tudta, honnan és hogyan, de biztosan érezte, hogy ez az a nap, az első találkozásé, csak még nem az az óra. Korábban van. Szerelme néhány vele egykorúval siet az utcán, feltehetően azok is oda tartanak. De rossz irányba siet! Ezt valahogy tudta Sziránó álmában. Közbe kell avatkozni, különben sosincs első találkozás és akkor emlékek sem. Sziránónak már csak ez volt a nőből. Érezte, bármit megtenne, hogy megóvja és a megfelelő irányba terelje őket, ha már a történelem valamilyen oknál fogva elkezdett hibásan működni. Utánuk eredt, pár lépés távolságból figyelte a csoportot. Egymáshoz szóltak, mint az úticélt egymástól érdeklődő idegenek – később ezek is mind Sziránó ismerősei lettek, ezt tudta az álom keretein belül, de nem tudta megkülönböztetni ezeket az embereket, nem igazán volt érdekes számára, hogy melyik melyik. Sziránó elhatározta, ha továbbra is rossz irányba mennek, közbelép. Nem érdekli, mi lesz, beleavatkozik a helyzetbe. Vagy hát emlékke. Emlékke, amire nem emlékezhet, mert valójában ott sem volt. De nem kellett, megfordultak, jófelé kezdtek immáron menni, s mivel eddig mögöttük állt, most hirtelen, ahogy megfordultak, előttük volt Sziránó, hát ő is velük tartott. Elindultak, mentek pár lépést a jó irányba, de megint kételyek ébredtek valakiben, hogy talán mégis az előbb voltak a megfelelő úton. Heves vita volt kialakulóban, az idő pedig (ahogy ezt Sziránó megmáshíthatatlanul érezte álmában) vészesen fogyott. Mit volt mit tenni, beleszólt a vitába. Hogy arra kell menni, most mennek jó irányba, ő tudja. Jó, hát ő meg (replikázott valamelyik arctalan) azt tudja, hogy épp az ellenkezőbe. Röpködtek a hülye vagy-ok, meg a nem jól tudod-ok. Most már mindenki emelt hangon vitatkozott mindenkivel, közben nekik is leesett, hogy már majdnem késésben vannak, teljes volt a fejetlenség. És ekkor Sziránó észrevette, hogy már a szerelme mellett áll. Aki persze meg sem ismeri, hogy is ismerné, még nem is találkozott. Úgy érezte, ott helyben meghal, mint akit savban feloldanak, ha nem foghatja meg a kezét. De más történt. Sziránó, végképp kitörve önuralma így is alig tartó bátyái közül, egyszeriben megölelte a nőt, épp amikor ellepték az utcát, százával, ezrével a semmiből föltűnő járőrelő statiszták. Szabályos tömegjelenetként sodródtak oda, Sziránóék (helyes) menetirányából, pillanatok alatt ellepték az utcát, siettek, agresszívok és hangosak voltak, lökdösődtek. Talpalatnyi hely nem

maradt, szabályos vákuummá vált az eleve is szűk kis utca, ahol Sziránó egyébként születése óta lakott, így látta meg a társaságot, kilépve a ház kapuján. Gondolkodás nélkül vonta magához a nőt, nemcsak ölelésből ölelte, hanem így védte az átvonuló hordától, akiktől valahogy már nemcsak a létszámuk miatt félt. Ölelte, még mindig, két embert nehezebb ellökni, földrevinni, összetaposni, szorította magához, úgy, hogy már egyenesen neki fájt – de közben azért nagyon jól is esett. Úgy fogta most, ahogy aztán ismerkedésükkor és utána nagyon hosszú ideig sem meri, mert ügyetlen, buta és félénk kamasz. Frászt kamasz, már férfi, de belül mégis riadt és kamasz. És ügyetlen és buta. Félénk. Egyszóval: szerelmes. De most öleli, olyan erővel, hogy a másik teste már szinte egy az övével, néhány lazábban kötött elektronjuk talán már át is ugrált egyikükről a másikra. A nő meglepődik, de mintha egyben – bár még nem tudhatja, honnan – valahogy fölismerné. Közben valami kisebb csepetaté van kialakulóban szűkebb társaságukban is és a járókelők is egyre többen vannak, nem hogy fogynának, ahogy elhaladnak. Zavarbaejtően sok ember ez már, fullasztó tömegnyomor, de Sziránó biztos kézzel fogja a szerelmét, nem engedi, nem *engedheti* el. Aztán mégis megteszi, mert tudja, így az majd sosem juthat el az első találkozásig, hozzá. Nem védheti meg. Csak hogy értsd, magyarázza a nőnek, nem így, nem is tudja, milyen szavakkal, valami nagyobbreszt nézésből és csak kisebb részben szavakból álló álomnyelven beszél, csak hogy értsd, tudnod kell, hogy szeretlek. Te ezt most még persze nem tudhatod, még nem is láttál soha, azt hiszed, hogy én se téged. De ez nem így van. És most már nem látlak soha, egy ideig igen, aztán már nem, el fogsz tűnni az életemből, most fogunk majd először találkozni, és ezúttal nem lehet megint ugyanúgy. Veled akarok menni, hogy odaálljak a helyemre. Annak a másik énnék a helyére, mert én már tudom, mit tegyek, azaz nem tudom, de valahogy mégis jobban menne most már. Ne nézz ilyen ijedten, kérek. Sose tudnálak vagy akarnálak bántani. Mégis foglak, igen, de te is engem. Ezt akarom megakadályozni, ezért vagyok itt. Hogy ezúttal szeress. És ne bolonduljak meg teljesen. Szavakkal persze ennek csak valahány százaléka hangzik el, de Sziránó nézése ezzel egészíti ki a pár másodperc alatt hadarva elsutottogottakat. A nő érti. Azaz nem ért semmit, mégis érti, hogy itt most igazat mondanak neki, hogy ez a férfi, itt, vele szemben, aki az imént még úgy ölelte, mintha össze, vagy hát eggyé akarná préselni kettejüket, szóval hogy ez a férfi, bár lehet, hogy örült, sőt ez elég valószínű is, most akkor is színjózán és színigazat mond. Retteg. Bízol bennem?, kérdezi épp most. A nő nem tudja, mit feleljen. Valószínűleg igen, ezt súgja valami belső ösztöne, de egyben, mintha benne is lenne valami érzelmi időutató mechanizmus, egy másik sejtés, ugyanannyira belülről, ami azt súgja, hogy nem. Nem tudja, melyik jön mélyebbről, melyiknek higgyen. Hezitál. Sziránó látja ezt, és közben rájön, elkésett. Mindenhonnan és mindenhogyan. Revolvert ránt, ami valójában szemüvegtok. Szorítja a homlokához, fél, mert ez olyan teátrális jelenet, amelyekről amúgy leszokóban van, de úgyis mindjárt vége. A fegyver azonban nem is sül el, hogy is sülne, hiszen csak egy szemüvegtok, valamint nincs is megtöltve. Pedig Sziránó, bár ebből az égzengető morajban mi sem hallatszik, minden erejével azt üvölti, hogy BUMM BUMM. De semmi. A nő kétségbeesve. Sziránónak leesik még egy tantusz. Ha ez így nem megy, mondja, és kívár picit a folytatással, mert – bár ez fizikai képtelenség, úgy érzi, mégis – könnyecseppek remegnek a hangszálain, ha ez így nem megy, akkor csak így lehet. Az utolsó szavaknál megfogja a nő kezét, behunyja a szemét, és fölébred. Benne rekedt egy legfontosabb mondat. Arról, hogy ezúttal ne felejtődjön el. Ne adja fel a másik, mert ő sem tette, lám, már hány álmában megtalálta, hányszor vissza-visszatért hozzá. Egyszer sikerülni fog, ha a nő is úgy akarja. A szeme száraz, mégis attól tart, hogy halkan, könnyek nélkül, de sír. Pedig elvben leszokóban van erről is.